

да си имамъ такова едно до-
биче! — въздишаше Иванъ и
стоеше като прехласнатъ, до-
като грънчарътъ и магарето му
се изгубѣха отъ погледа.

А пъкъ то, пустото му ма-
гаре, да приличаше поне на
волъ, на крава или на конъ —
хайде, както и да е. Но то
бѣше като всички други мага-
рета и дори по-грозно отъ тѣхъ:
старо, дръгливо, съ увиснала
опашка и съ клепнали уши —
тъй да се каже, на магарешка
вещица приличаше.

Ала когато човѣкъ се за-
хласне въ нѣщо, очитъ му виж-
датъ и грозното хубаво. Ми-
наваше день следъ день, а
Иванъ не преставаше да мисли
и да въздиша за магарето на
Стояна. И лека-полека у него
се събуди завистъ къмъ съсе-
да му.

Тогава, именно, се случи
това, което ще разкажемъ по-
долу.

Една привечерь, както Иванъ
си седѣше и отупваше съ пръч-
ка единъ новъ калпакъ, врата-
та на дюкяна му се отвори и
вжтре влѣзе непозната жена,
забулена съ черна забрадка.
Приближи се тая жена до кал-
пакцията и му рече:

— Добъръ вечеръ, Иване!

Погледна Иванъ жената и
като продължаваше да тупа
калпака, отвърна ѝ:

— Добъръ вечеръ!

А гостенката седна на ед-
но трикрако столче и каза:

— Вижъ какво, Иване, дош-
ла съмъ да ти помогна. Азъ
съмъ Сждбата. Свѣтътъ е на-
реденъ така, че на човѣка все
нѣщо не стига. Кажи ми едно
твое желание, което ще те на-
прави щастливъ и азъ ще го
изпълня веднага!

Като разбра, кой е дошелъ
при него, калпакцията изпусна
пръчката и скочи отъ одъра.

— Значи, ти си Сждбата?
— извика зарадванъ той. —
Благодаря ти, че си се сѣтила
за мене и си дошла да ми по-
могнешъ!

— Кажи ми едно твое же-
лание, което ще те направи
щастливъ и азъ ще го изпълня
веднага! — повтори гостенката.

Тогава Иванъ съгледа презъ
прозореца своя съседъ, който
се връщаше съ магарето си
отъ града.

— Виждашъ ли тоя човѣкъ?